

det foreliggende Forhold. Sagen er nemlig den, at om end Forholdet fra det Dieblis, en Kunstner giver sit Arbejde i Trykken, om jeg saa maa kalde det, bliver beslægtet med Udgivelsen af en Bog fra en Forfatters Side, vedbliver der dog paa Grund af Gjenstandens Natur at være en væsentlig Forskjel. En æret Landssthingsmand (Madvig) har i et foregaaende Møde omstændeligen udbiisket dette. Han har gjort opmærksom paa, at et literært Arbejde kun gjengives i en Skikkelse, som vedbliver at være den samme i de forskjellige Opdrag, og at Indholdet ikke forandres derved, at der maatte udkomme forskjellige Udgaver i forskjelligt Format og Deslige, men at derimod Gjengivelsen af et Billede, af et Kunstværk, kan tænkes at stee i mangfoldige Skikkelser, der hver for sig have selvstændigt Værd, saa at det paa ingen Maade kan henægtes, at der er Afbildninger af Kunstværket i Handelen, om man muligt end ikke kan faae en enkelt bestemt Afbildning eller en Afbildning i det eller det Format, den eller den Skikkelse, at en Begrænsning, beslægtet med den, vor Eftertrykslovgivning indeholder med Hensyn til Bøger, derfor, anvendt paa Kunstværkers Gjengivelse, maatte have den enkelte, individuelle Art af Gjengivelser for Die.

Det forekommer mig nu, at den ærede Ministers Endringsforslag allerede i saa Henseende efterlader væsentlige Mangler. Det siges deri, at den i § 2 ommeldte Eneret bortfalder, naar de deri omhandlede Afbildninger i en vis Tid ikke have været at erholde tilkjøbs. Hvilke Afbildninger, hvilke af de forskjellige Slags, som § 2 omhandler? Skal det gjælde, selv om der eksisterer en anden Art af Gjengivelse, eller hvorledes? Det synes mig, at Sagen i alt Fald maatte ordnes saaledes, at hvis Kunstneren havde ladet sit Arbejde fremstaae i en bestemt Afbildning, og denne var udsolgt, naar det ikke var muligt at faae et Exemplar af denne Art at kjøbe, kunde det være Andre tilladt at foranstaae en ny af samme Art; saaledes som den ærede Minister derimod har foreslaaet Sagen ordnet, vilde man vistnok komme til at stille Kunstneren og dem, der have erhvervet hans Ret, alt for blot. Men hertil kommer, at jeg paa ingen Maade kan

bele den ærede Ministers nuværende Anskuelse om, at Kunstnerens Død er det Moment, man her væsentligt skal tage Hensyn til. Hvorfor, maa man spørge, skal den selvsamme Ret, hvis man overhovedet vil ind paa denne Vej, gøres gjældende ligeoverfor Kunstværket i Kunstnerens levende Live? Det høie Thing vil erindre, at det har givet Kunstneren Bestyttelse for hans Levetid og en vis Tid nderover samme; denne Termin er nu bleven 30 Aar; efter Udkastet var den sat til 10 Aar efter hans Død, men er der derfor større Grund til at optage en Endring som den foreslaaede nu, end der var dengang, da Eneretten skal gjælde 10 Aar efter Kunstnerens Død? Lovudkastet kender ingen Begrænsning i de 10 Aar, nagtet Motiverne viste, at Tanken ikke var Ministeren ubekjendt; skal den da nu indføres, fordi Thinget har fundet det rigtigt at udvide Bestyttelsen til 30 Aar, og skal saa endog Lovudkastets 10 Aar opgives, reduceres til to? — Skal man derhos overhovedet ind paa en Endring assaa dan Natur, troer jeg, at det ialtsald vilde være rigtigere at følge den Tanke, som dog engang har været gjort gjældende i fremmede Lovgivninger, nemlig den, at saa snart Plader, Former og Modeller, hvorved Kunstneren selv har ladet frembringe den første Afbildning, ikke eksistere eller ikke længer kunne bruges, da skal det være Andre tilladt at tage Afbildninger, Afstøbninger m. v. Det er den Maade, hvorpaa man engang har søgt at realisere den ærede Ministers Tanke; men som sagt man har i de nyere Lovgivninger ikke holdt fast derved. Naar Endringsforslaget sluttelig gaaer ud paa, at der nu kun skal gives en Bestyttelse for Kunstnerens Efterladte i et Tidsrum af to Aar efter hans Død, saa svigter ogsaa den Parallel, den ærede Minister skal støtte sig paa, fra vor Eftertrykslovgivning; thi ved denne tillades det først at optrykke en Forfatters Bog 5 Aar efter at det har vilst sig, at intet Exemplar er at erholde. Nu forekommer det mig dog virkelig, at hvis man overhovedet vil indlade sig paa at optage en Forandring i det alt Vedtagne, skal man dog idetmindste ikke fravige denne Tidsgrænse; der kan ikke være nogen Grund til, at man snarere skal sørge for, at et Billede blev gjengivet, og at derved Kunst-